Resolution regarding Food Production, Procurement, Distribution and Rationing.

Sri. N. D. Jose: I move.

"This House recommends to the Government that food production, procurement, distribution and rationing be improved along the following lines.

(*a*) by providing greater facilities to the peasant for cultivation;

(*b*) by checking as far as possible corrupt practices and harassment of the poorer class of cultivators in the procurement of foodgrains;

(*c*) by permitting free sale of foodgrains left after proper procurement and the free transport of such foodgrains throughout the State;

(*d*) by checking as far as possible corrupt practices in rationing and distribution; and through such other methods as would render food production and distribution more effective and satisfactory to the people in this State.

Sir, in moving my resolution on food production, distribution and procurement, I have worded the resolution purposely in a wide manner so that there may be sufficient scope for a full discussion of the subject. I did that even at the risk of being a little vague. On a full consideration of the entire position, Sir, I find that, in drawing a deduction I have committed a certain error. I shall come to that in the course of my brief speech on this resolution.

Mr. Speaker: Is the hon. Member moving the resolution as it stands?

Sri. N D. Jose: I shall explain in the course of my speech. I am introducing the resolution and I shall develop my argument in the course of my speech.

Mr. Speaker: Th hon. Member was expressing something against a part of his resolution. I want to know whether the Member is introducing the resolution as it stands?

Sri. N. D. Jose: Sir, I am introducing the resolution as it stands. In the course of my arguments, I shall present relevant facts. As far as the first part of this resolution is concerned, I would divide the incentives that can be given to the cultivators, into two sections; those which are of a longstanding nature and those which can be taken in hand at present by the present Ministry and this Legislative Assembly. I do not propose to go into detail with regard to those aspects of the issues which are of a long-distance nature. But all the same I would like to point out very briefly to those factors which may lead to high food production in the State, which ultimately will be the factors which will tide over the present difficulty.

The first is that our land system has reached a stage where there is a considerable amount of fragmentation of holdings. This point has engaged the attention of the governments of various provinces even before. I would plead strongly for the consolidation of holdings through the co-operative movement, in this country. I would suggest that through the development of co-operative farming societies there should be consolidation of holdings. Legislation has already been tried as a measure for consolidation of holdings in various provinces like the Madhya Pradesh, Jammu & Kashmir, Bombay, the Punjab, etc. In the publication of the Government or India on agricultural legislation with particular reference to consolidation of holdings, a good deal of stress has been laid on the development of co-operative farms. But since we are meeting almost at the fagend of our term, it is not my intention that a full discussion on this issue should be made at this stage. All the same, I thought that it would not be out of place to mention it here.

Then, Sir, another point which I would bring for the consideration of this August body is that we should have a clear-cut forest policy. It may be that we derive a certain amount of food production from forest lands leased out for culti-

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

vation. But care should be taken as far as this matter is concerned, in seeing that land is not assigned away or leased out at places where rivers have their origin. I would like to point out here that the Periyar lake, the bed of the Periyar river has already risen by nearly six feet during the past five or six years.

Sri. Poulose Pylee: Where did the hon. Member get this information from?

Sri. N. D. Jose: I was not categorical in my statement. If I am wrong, I may be corrected.

Then, Sir, our food production drive is also intimately bound up with the land policy of the Government. It is unfortunate that we have not been able to form a definite land policy till now. But perhaps this is not the time when this should be pressed. These are the three factors which should concern the Government in regard to the long-distance agricultural policy of this country.

Now I come to those aspects which are of immediate, and, therefore, of a more urgent and vital nature. The first issue has already been discussed in this House, namely the question of manure distribution. In this connection, I want only to point out a certain thing to the Government. In the budget before us, we find that the Government has set apart nearly more than 10 lakhs of rupees for the purpose of distribution of manure, subsidies, etc. Out of that more than 6 lakhs is given by the Government of India. I would like to know from the hon. Minister how much of this money has been actually spent towards distribution of manure in this State. Already complaints have been voiced from various parts of this House that this manure is not available in various taluks. It has been brought to the notice of the Government and of this House that there are not sufficient manure depots throughout the State. This, Sir, I point out as something which should merit the earnest and serious consideration of the Government.

Now, Sir, about four annas is allowed as bonus for the actual cultivators in this State. I need not here voice the protests of the country in regard to this. The Government is already well aware of the fact that there have been complaints throughout the State that this four annas is not paid and does not actually go to the tiller of the soil, to the person who is connected intimately with the food production of this country. This point also merits the earnest consideration of this Government.

Time and again it has been pointed out that better seeds should be distributed. In this connection, I would point out that very often in many cases, seed which is set apart for cultivation purposes may be sold or may be consumed. We know that to prevent this, we should either have a supervising authority, which would be very costly, or you treat the paddy set apart for cultivation with sulphur, so that it cannot be consumed.

Sir, in our State, the production of paddy is considerably low compared with countries like Japan. This is because there is not sufficient and proper manuring and also because first quality seeds are not distributed to the cultivators in this country. Sir, then another point that is often cited about the development of agriculture in this country is water. In this connection, I do not deny that the Government has tried to improve irrigation facilities in this country. Very often it has been half-hearted deepening of tanks and wells. I could suggest in this connection that large scale projects should be taken up by the Government like the Perinchani scheme or such other schemes.

Sir, then I come to the most important aspect as far as the present House and the present Government is concerned. That is the price of rice. I am sure, Sir, that the Government are aware of the fact that there have been strong complaints in this State that the price given to agriculturists is not sufficient to meet the cost of cultivation. The question of price incentive has also been dealt with in the draft

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. N. D. Jose]

in the first 5 year plan prepared by the Government of India. It is likely, the report says, that when price incentives are offered the farmers will respond and there will be additional production in the lines which are favoured. Sir, the present price rate which the Government are paying is Rs. 1—13—6 per para. Government purchase this at Rs. 1—13—6 per para while the Government are selling the same at Rs. 3—6—0 per para. In this Government makes a profit. Nearly 7 annas 6 pies are utlised for collection and distribution of paddy in this State. It is possible to minimise this expenditure. What I submit is this, if you do not give sufficient money to meet the expenses of cultivation, the cultivator will neglect his field. The argument that even if you give sufficient price incentive the cultivation in this country will not go up by a perceptible margin is not quite correct. There are reports in the papers appearing every day that fields are converted for cultivation of other crops. For instance, in places like Tirumala, fields are being used for cultivation of other crops like sugarcane. There are also cases where fields have been used for cultivation of bananas. Now, in this State the agriculturists take to cultivation of various crops. If the Government does not pay sufficiently to meet the cost of cultivation of paddy in this State, there will inevitably be a tendency on the part of the cultivators to undertake money crops. Not only that, Sir, it will not be just on the part of the Government to discriminate between those who are cultivating paddy and those who are engaged in the cultivation of cash Crops like pepper, spices, rubber etc. In this connection, Sir, I would like to bring before the Government certain figures obtaining in other Provinces in India. In other Provinces in India, the price paid for agricultural produce like rice or wheat is always higher than the rate paid by the Government of Travancore. Day before yesterday it was pointed out by the Madras Food Minister that they were trying to increase the price of paddy paid to the ryots in Madras which is even now higher than the price paid to the cultivator here in this State.

Sir, rice has a relation to the wage structure also. If the Government does not pay sufficient to meet the cost of cultivation, it inevitably has an effect on the landless kisans in this country. Not only that, Sir, there are very few cultivators in this State who are doing cultivation on a large scale. The cultivators in this country usually cultivate areas of half an acre or one acre. Fragmentation has come to such an extent that usually the cultivator cultivates a very small plot of land in this State. The problem of the Government and this Assembly is the small scale cultivator in the State. If the small scale cultivator is not allowed to meet his cost of cultivation not only will this affect the wage structure of the landless kisans, it will also affect to a great extent the food production in this State.

Sir, the price of paddy was increased to Rs. 2—8—0 when the Ministry headed by Sri. Pattom Thanu Pillai was in power and also when the present Food Minister was shouldering the responsibilities of this portfolio before the other Ministry came into power. Afterwards the price has been cut down and now it has come to Rs. 1—13—6. Sir, the price levels vary in other Provinces. For instance, Punjab is paying for a quantity of one para of paddy between Rs. 6 and Rs. 12. U. P. is paying for over a maund of paddy Rs. 15 to Rs. 29. Madhya Pradesh is paying between Rs. 9—8—0 and Rs. 17. The Government of India, Sir, has been meting out a very step-motherly treatment to this State. The Government of India .. ....

Sri. C. Kesavan: May I know whether it is not the average price of all the varieties of paddy in Bombay? There are three varieties. The lowest is lower than ours and the highest is twice ours. Has the hon. Member analysed these?

Sri. N. D. Jose: Sir, I said that the price varies from Rs. 6 to Rs. 12. Consistent with the quality, they pay up to about Rs. 12.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

But I do not have detailed information as far as the question is concerned. The Government of India has been paying subsidy under various heads to Provinces like U. P. and Punjab. For instance, in 1949—50 an amount of Rs. 60 crores was expended by the Government of India under this Head. In 1951 nearly 40 crores has been expended for the development of the Provinces like U. P., Bihar and Punjab. Sir, I feel that there is a very strong case for the State to be put forward by our Members of Parliament and by our Members in the Party to which they belong. I trust, Sir, that this question will be seriously taken up by the Govenrment and that the Government will see that a sufficient price incentive, a just price incentive, is given to the cultivators in this country. There is no point in penalising a person merely because he takes to agriculture. If you are penalising people who take to agriculture you can also have the same hand on bankers, on people taking other industries in this country or people taking to agriculture or money crops like pepper or rubber.

Sir, I have, pointed out some of the salient features connected with the development of agriculture and the increase of food crops in this State. Sir, another point I would bring before the consideration of this august Assembly is that there has been a considerable amount of corrupt practice going on in the procurement of food grains. In many parts of Travancore, Sir, it is the poorer cultivator who is to pay almost all the yield of his land. There have been many cases where the richer class of cultivators has been able to evade the clutches of law. Therefore, Sir, I would point out that the Government should see to it that justice is done to the poorer class of cultivators and see to it that the policeman and the collectoin officers entrusted with the task of procurement do not unnecessarily victimise and harass the poorer class of cultivators. There have been instances in many parts of Travancore-Cochin where the poor cultivator whose field is ripe for being reaped, has to go from one place to another—he has to go to the Provarthicar, and the Tahsildar, and all the time the field is lying ripe and the poor man is put to considerable hardship going from one place to another to get permission for harvesting his paddy in his field. These are points which should come up for the earnest attention of this Government.

I acknowledge, Sir, that the problem is so vast that corruption cannot be completely routed out. Therefore, it is that I say that the Government should strive its best to see that corruption is minimised as far as procurement is concerned.

Sir, coming to the next point I would say that there should be proper procurement. I find on a closer examination of the problem that if there is proper procurement, that is, if there is proper excess procurement, there cannot be any grain left after procurement. Sir, I admit that it is a mathematical impossibility. Theoretically it is impossible that there will be any grain left after proper excess procurement. I want to point out that it is the definite policy of the Socialist Party that there should be excess procurement. If this Government can see to it that there can be a proper excess procurement of food grains then it is impossible that there will be any grain left. And, therefore, it may be argued that since there is no grain left after proper procurement of the food grains, then the question of re-transport or resale does not arise. I admit, Sir, that this is theoretically a very sound proposition. I do not want to go further into the merits of that argument. Sir, it has often been brought to the notice of the Government that there is a considerable amount of corruption in rationing. There is very often a complaint that a good deal of the grains set apart for rationing given to the 3 p.m. ration shop keepers is sold outside in the blackmarket. Sir, today the system prevailing is that Government gets the grains in weight. Then it is measured out

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. N. D. Jose]

to the ration shop-keepers. In the course of measuring out the ration, shop-keepers complain that there is always a shortage in weight. But when there is re-distribution by the shop-keepers inevitably that loss has to be borne by the consumer of the article. Not only that, Sir, a certain clever way of corruption is practised by the shop-keepers in measuring out to the consumers. For instance, the measure is tilted or in taking away the head, as it is described, a great deal of grain is taken away by the ration shop-keepers. It may be that the shortage is small. But in our country a small quantity will help to feed a child. Therefore, I seriously suggest that the Government should strive to get over this difficulty. My suggestion is that grain should be distributed by weight to the ration card holders. This is a position which has been accepted by the Government of India that distribution should be in weight. It has also been considered by the Madras Government that distribution should only be in weight. As far as I am aware, there are no practical difficulties in shifting over from our measure system to the weight system. The practical implications of the question should merit earnest consideration at the hands of Government.

Sir, about the corruption practised which I mentioned in the Rationing Department, I feel now that the authorities who are charged with the task of seeing that rationing is properly carried out are not in a position to do so. There are no proper checks on them. I would suggest, Sir, that there should be District Officers to watch over these people. Even then, Sir, I do not think that this Government will be in a position to root out corruption altogether from controlled commodities. The problem is of such a vast scale that the Government will have to throw off its hands in despair that this task is beyond the capacity of the Government to tackle completely and root out corruption in the rationing department.

One other suggestion that I would suggest is that the hon. Minister should make it a point occasionally to pay surprise visits to ration depots. There should also be surprise visits by other officers connected with rationing.

Sir, the problem is of such a very vast scale—the problem of food production, procurement and rationing—that I feel that in a short time it will not be possible to exhaust all the implications of the question. What I have done, Sir, is to have placed certain points before this Government for consideration and action along lines which the hon. Members think fit. I submit this resolution for the earnest consideration of this House.

ശ്രീ. എൻ. വി. ചാക്കോ: ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചതിൽ ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ശ്രീ. ജോസിനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഇതു് കർഷകന്റെ രാജ്യമാണെന്നും കർഷകനു് ഇണങ്ങുന്നതായിരിക്കണം രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണം ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളുവെന്നും എല്ലാപേരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോയെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. കർഷകന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടാണു് നാം ജീവിക്കുന്നതെങ്കിലും അതു എല്ലാവരും ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നും ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. കർഷകന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഇവിടെ ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറയാവുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായി അവരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവർ ഉണ്ടോയെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തായാലും കർഷകന്റെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ തൊഴിലാളികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവർ എന്നു ഭാവിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ കാക്കക്കൂട്ടിൽ കല്ലെറിയുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു നടപടിയാണു് സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നതു്. സോഷ്യലിസ്റ്റും വക്കീലന്മാരുടെയും കർഷകരുടെയും വക സ്റ്റേറ്റു് എന്നാണു് അവരുടെ ഭരണഘടന പറയുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു കൃഷിക്കാർക്കു് ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. കൃഷിയെന്നു പറയുമ്പോൾ ഉല്പാദനമാണു് ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ള്ളതു്. സംഭരണം, വിതരണം മുതലായവ പിന്നീടു വരുന്നവയാണു്. ഉല്പാദനം ഏറ്റവും വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമെ രാജ്യത്തു് എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണം കിട്ടുകയുള്ളു. പ്രൊഡിയൂസ് ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ സംഭരണവും മറ്റു മെന്തുതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറയുന്നതു് ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് കർഷകനു് ആവശ്യമുള്ള സകല സൗകര്യങ്ങളും നൽകണമെന്നാണു്. നെല്ലു്, മരിച്ചീനി, മുതലായ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ള ഇക്കാലത്തു് കർഷകരെ ഏറ്റവും കൂടുതലായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതു് കർഷകരെ അടിമകളായിട്ടാണു്. ഒരു 80 വയസ്സുവരെ അവർ ജോലിചെയ്തു കഷ്ടപ്പെട്ട മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്നും അതോടുകൂടി മരിച്ചുപോകണമെന്നുമാണു് ഇവർ വിചാരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. കർഷകനു് അഭിവൃദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ കൃഷിക്കു അഭിവൃദ്ധിയില്ല. കൃഷിക്കു അഭിവൃദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം കിട്ടുകയില്ല. കർഷകനെ പട്ടിണിയിട്ടുംകൊണ്ടു് കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കർഷകനു് അവന്റെ ചിലവിനു ആവശ്യമുള്ള വിത്തോ നെല്ലോ പോലും കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണു് നിർബന്ധമെന്നു തോന്നുന്നു. നമുക്കു അരി വേണം. എന്നാൽ അതു ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു് എന്തു ചിലവുണ്ടോ അതു കൊടുക്കുകയില്ല. ഗവണ്മെന്റു് അരി വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ നഷ്ടം സഹിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ, അതുപോലെ കൃഷിക്കാരനും നഷ്ടം സഹിക്കട്ടെയെന്നാണു് ഗവണ്മെന്റിന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും വിചാരമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ കൃഷിക്കാരൻ ഗവണ്മെന്റല്ലായെന്നു മാക്കേണ്ടതാണു്. ഞാൻ വൻതരം കൃഷിക്കാരുടെ കാര്യമല്ല പറയുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ളവർ വളരെവളരെ ചുരുക്കമേ കാണുകയുള്ളു. അവർക്കു് അങ്ങനെ നഷ്ടം സഹിക്കാതെ നോക്കുന്നതിനോ മറ്റുവിധത്തിൽ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനോ കഴിയുമായിരിക്കും. ചെറുതരം കർഷകരുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. കൃഷി നന്നാകണമെങ്കിൽ നല്ല വിത്തുവേണം. കൈക്കുലി കൊടുത്തില്ലായെങ്കിൽ, സംഭരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിത്തുപോലും റവന്യൂ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകും. അഥവാ ഉള്ള വിത്തുകൊണ്ടു കൃഷിചെയ്താൽ ഗവണ്മെന്റിനു കൊടുക്കുവാനുള്ളതുപോയിട്ടു ബാക്കിയുള്ള നെല്ലിൽ വല്ലതും എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുചെന്നു വില്ക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതു ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റ് ആകും. നെടുംകൃഷിക്കു നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് ഇനി വലിയ മാർഗ്ഗമില്ല. കടുംകൃഷികൊണ്ടാണു് ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതു്. അതിനു പച്ചിലവളവും മറ്റു വളവും അത്യാവശ്യമാണു്. അവ കിട്ടുന്നതിനു് വളരെ പ്രയാസവും വിലക്കൂടുതലും ഉണ്ടു്. വളങ്ങളും നെല്ലു്, കപ്പ (മരച്ചീനി) മുതലായ ഉല്പന്നങ്ങളും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് അത്യാവശ്യമായ റോഡുകളും കലുങ്കുകളും മറ്റും ഗവണ്മെന്റു് പണിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ല. മുൻകാലങ്ങളിൽ എക്സ്ചെയിഞ്ചു് രീതിയിലാണു് സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അതായതു് നെല്ലുള്ളവൻ നെല്ലുകൊടുത്തു തേങ്ങാ, മീൻ, കഷായത്തിനാവശ്യമായ ചുക്കു്, കുരുമുളകു് മുതലായവ വാങ്ങിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇടങ്ങഴി നെല്ലുകൊടുത്താൽ ഒരു തേങ്ങയോ, ഒരു മരിച്ചീനി കിഴങ്ങുകൊടുത്താൽ ഒരു ചെറിയ മീനോ കിട്ടുകയില്ല. നാണയത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടുകൂടിയാണു് കൃഷിക്കാരനു് ഈ കഷ്ടകാലം നേരിട്ടതു്. പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാർക്കു് കിടന്നു പൊറുക്കുവാൻ നിവർത്തിയില്ലാതെയായി. വിദഗ്ദ്ധർ പറയുന്നുണ്ടു്, അഞ്ചു സന്ദർഭങ്ങളിൽ കള്ളം പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു്. കർഷകന്റെ ഈ ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റ് ആറാമതായി ഉൾപ്പെടുത്താം. വിദഗ്ദ്ധരുടെ കാലത്തു് നെല്ലിനു ക്ഷാമവും കൺട്രോളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം അതു ചേർക്കാതെയിരുന്നതു്. അല്ലാത്തപക്ഷം വിദഗ്ദ്ധർ ചെറുകർഷക

[Sri. N. V. Chacko]

ന്റെ ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റുകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ കള്ളം പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു വിധിക്കുമായിരുന്നു. ഗവൺമെന്റ് സാധുകർഷകന്റെ പക്കൽ നിന്നും എടുക്കുന്ന ഒരു പറ നെല്ലിനു മുന്നേമുക്കാൽ രൂപാകൊടുത്തിട്ടു മുന്നേമുക്കാൽ രൂപാകൂടി കൂട്ടി മൂന്നര രൂപക്ക് ആ ഒരു പറ നെല്ല് ഗവൺമെന്റ് വില്പനത്തു ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റല്ലെന്നും അങ്ങനെ മൂന്നരരൂപയ്ക്കു വില്പനകയാണെങ്കിൽ ഗവൺമെന്റിനു വരുമാനത്തിൽ താഴെ മാത്രമെ ചിലവുകഴിച്ചു ലാഭം ഉള്ളുവെന്നും ഒരു പറ നെല്ല വാങ്ങി വിൽക്കുന്നതിനു ഗവൺമെന്റിനു ഒരുരൂപയിൽ കൂടുതൽ ചെലവുവരുമെന്നു പറയുകയും ഒരു കച്ചവടക്കാരനു ഒരു പറ നെല്ല വാങ്ങി വിൽക്കുന്നതിനു ഒരു അണയിൽ കൂടുതൽ അനുവദിക്കാതിരിക്കുകയും കൃഷിക്കാരൻ അവന്റെ ആവശ്യത്തിനു മറ്റു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നതിനു ഗവൺമെന്റ് മൂന്നരരൂപക്ക വിൽക്കുന്നതും കൃഷിക്കാരൻ കൃഷിചെയ്തു ഉണ്ടാക്കിയതുമായ ഒരു പറ നെല്ലുതന്നെ രണ്ടേകാൽ രൂപക്കൊ മറ്റോ വിറ്റാൽ അതു ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റാണെന്നു താറടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കർഷകന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റ് ദൈവം ക്ഷമിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കൈക്കൂലിയും ഗവൺമെന്റിന്റെ ഈ ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റും ദൈവവും പിശാചും മനുഷ്യനും ക്ഷമിക്കുകയില്ല. കർഷകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാപ്പോക്കും ഒരു വെപ്രാണ് ഉള്ളതു. അവന്റെ കായ്വും ആരും ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ളിടത്തോളം കാലം ക്ഷുദ്രധാന്യങ്ങളെയും, കളമുതലായ മറ്റു സാധനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു നമുക്കു ക്ഷാമം കൂടുതൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിൽനിന്നും രക്ഷകിട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. യഥാർത്ഥതൊഴിലാളികൾക്ക് കർഷകരോടൊ കർഷകർക്ക് തൊഴിലാളികളോടൊ വിരോധമില്ല. ഇരുകൂട്ടരും അവരുടെ തൊഴിലുകൾകൊണ്ടു പരസ്പരം സഹായിച്ചുവരുന്നുവെന്നും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും കർഷകർക്ക് അറിയാം. എന്നാൽ തൊഴിലാളി പ്രതിനിധികൾ എന്നു പറയുന്നവരും അരി ഭക്ഷിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മറ്റു പലരും കർഷകനെ നശിപ്പിച്ചു നെൽകൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു ആശിക്കുന്നവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗവൺമെന്റ് പൊതുവെയും മിക്ക ഗവൺമെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ക്ഷുദ്രവകുപ്പുമന്ത്രിക്ക് കൃഷിക്കാരുടെ ദുരിതങ്ങളെപ്പറ്റി നല്ലപോലെ അറിയാമെങ്കിലും മന്ത്രിയായതിനു ശേഷം അഭിപ്രായങ്ങൾ തെറ്റി മാറിപ്പോകാതെയിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. സാധാരണ നല്ല ജനങ്ങൾക്ക് അനുസരിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കരുതു. ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റ് നടന്നില്ലായെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിയിലും ഇൻഡ്യയിലും അനേകർ പട്ടിണി കിടന്നു മരിച്ചുപോകും. ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റ് നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ അനേകം ചെറുകൃഷിക്കാർ പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കുകയോ ആത്മഹത്യചെയ്യുകയോ ചെയ്യേണ്ടിവരും. കുറച്ചു നെല്ലുമാത്രം റേഷൻ കിട്ടുന്ന പാവങ്ങൾ അതിൽ ഏതാനുമെങ്കിലും ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റിൽ വില്പനത്തായും അത്യാവശ്യത്തിനു നെല്ല്പോലുമില്ലാത്തവർ ഉള്ളതിൽനിന്നും ധർമ്മം കൊടുക്കുന്നതായും അറിയാം. ചെറുകർഷകൻ അല്പം നെല്ലുവിറ്റാൽ അതിനു ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റ് എന്ന ചീത്തപേർ പറഞ്ഞു ഗവൺമെന്റും വൻകള്ളന്മാരും അവരുടെ ഭീമമായ അക്രമങ്ങളെ മറയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. Necessity knows no law. ആവശ്യം നിയമത്തെ അറിയുന്നില്ലായെന്ന പ്രമാണം അനുസരിച്ചാണ് മിക്കവരും നെല്ല വിൽക്കുന്നതു. അതു നിയമവിരുദ്ധമാക്കിയാൽ രാജ്യ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം നിയമനിഷേധികളാകും. പോലീസും പട്ടാളവും മജിസ്ട്രേട്ടും മന്ത്രിയും ജഡ്ജിമാരും എല്ലാം ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റിൽ നെല്ലുവാങ്ങി ജീവിക്കുന്നു. റേഷൻ കച്ചവടക്കാരോ അമിതമായ ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ധനവാന്മാരോ ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റ് നടത്തുന്നതിനെകറിനമായിപ്രതിഷേധിക്കുകയും കർശനമായി തടയുകയും നിർദ്ദയമായി ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

പിന്നീട് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്, ഈ റസല്യൂഷന്റെ (സി) ഭാഗത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ഗവണ്മെന്റിലേക്കു കൊടുക്കാനുള്ള നെല്ലു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കി വല്ലസല്ലുമൊക്കെയുണ്ടെങ്കിൽ അതു വില്ക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കർഷകനു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ചിലപ്പോൾ ചില കർഷക കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ സഹനവും സാമർത്ഥ്യവുംകൊണ്ടു് നാഴിയൊ ഇരുനാഴിയൊ നെല്ലു ചില്ലറ ആവശ്യംപ്രമാണിച്ചു എടുത്തുവച്ചിരിക്കും. അതിനെ വെളിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വിറ്റു അവരുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റരുതെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ടു് അതു വില്ക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവക്കു കൊടുക്കണം. വില്ക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുന്നതിനോടുകൂടി അതുകൊണ്ടു് നടക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംകൂടി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഗവണ്മെന്റിനു് കൃഷിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നു ഉദ്ദേശമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ പറയുന്ന നിസ്സാര സംഗതികളിൽ സൌജന്യം ചെയ്തുകൊടുക്കണം.

അടുത്തതായി റേഷനിംഗ്ലും വിതരണത്തിലും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനാശാസ്യ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയാണു് പറയാനുള്ളതു്. റേഷൻ കച്ചവടക്കാർ ഉപഭോക്താക്കൾക്കു് ധാന്യം വിതരണം ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ചു അധികാരികൾ വേണ്ടതുപോലെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നില്ല. അതു കൂടാതെ റേഷനിംഗിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പല വ്യതിയാനങ്ങളും വരുത്തുന്നുണ്ടു്. ഒരു വ്യക്തിക്കൊ ഒരു കുടുംബത്തിനൊ റേഷൻകാർഡു വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ, ആവശ്യാനുസരണമാണൊ അതു കൊടുക്കുന്നതെന്നുകൂടി അധികാരികൾ നോക്കേണ്ടതാണു്. ആവശ്യമുള്ളവക്കു ചിലപ്പോൾ അപേക്ഷിച്ചാൽതന്നെ കാർഡു് കൊടുക്കാതിരിക്കയും ആവശ്യമില്ലാത്തവക്കു്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. ശ്രീ. ജോസ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ച ഈ റസല്യൂഷൻ അതു് അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടുകൂടി ഗവണ്മെന്റു് വീക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ റസല്യൂഷനെ പിൻതാങ്ങുകയും ഈ അസംബ്ലിയിൽ അതു അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇടയായതിൽ അദ്ദേഹത്തേയും കർഷകരേയും ഈ അസംബ്ലിയേയും ഗവണ്മെന്റിനേയും അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാഹിബ് ബഹദൂർ റാവു. ഏ. മൈതീൻകുഞ്ഞു: സർ, ശ്രീ. എൻ. ഡി. ജോസ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന റസല്യൂഷനെ ഞാൻ പിൻതാങ്ങുന്നു. ഈ രാജ്യത്തു വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു് ക്ഷാമപ്രശ്നം. ക്ഷാമപ്രശ്നത്തിനു് അല്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷണക്ഷാമത്തിനു് ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണു് ഈ അവസരത്തിൽ ഈ ഗവണ്മെന്റിന്റെയെന്നല്ല, ഏതു ഗവണ്മെന്റിന്റേയും ചുമതല. ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി നിലവിലിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥതന്നെ ഒന്നു മാറ്റേണ്ടതാണു്. അങ്ങനെ ഒരു മാറ്റം വരുത്തുന്നതുകൊണ്ടേ ഈ പ്രശ്നത്തിനു് ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാകയുള്ളു. എന്നാൽ ഈ വക സംഗതികളെപ്പറ്റി ഈ സഭയിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇവിടത്തെ സംഭരണവിതരണവിഷയത്തിൽ തീർച്ചയായിട്ടും ന്യായമായ ഒരു രീതി ഗവണ്മെന്റു് കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുമെന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. കൃഷി ആവശ്യത്തിനുള്ള യാതൊരു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. T. A. Moideenkunju]

ര സഹകരണവും ഇല്ലാതെ അനവധി സ്ഥലങ്ങളിൽ കർഷകർ ബുദ്ധിമുട്ടുകയും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവേ പറയുന്നപക്ഷം കർഷകക്ക് കൃഷിയിൽ താല്പര്യമില്ലാത്ത ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് ഇപ്പോൾ ഉള്ളത്. കരിഞ്ചന്ത വ്യാപാരം ചെയ്യോ മറ്റു വല്ലവിധത്തിലുമോ പണമുണ്ടാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ മാത്രമേ കൃഷിയിൽ കായ്മുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്റെ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ ജോസ് പറഞ്ഞതുപോലെ വളരെ കൂടുതൽ വിലകൊടുത്തു യു. പി.യിൽ നിന്നും സി. പി. യിൽനിന്നും അരി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു ഇവിടെ കുറഞ്ഞവിലക്ക് കൊടുത്തു ഗവണ്മെണ്ടു് നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതേസമയത്തു നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള കൃഷിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഗവണ്മെൻറിനു് കുറയുകയുമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. യു. പി. യിലും സി. പി. യിലും കൊടുക്കുന്ന വില ഇവിടുത്തെ കർഷകക്ക് കൊടുത്തു അവരിൽനിന്നും നെല്ലെടുക്കുന്നതായാൽ ഇവിടെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കും. കർഷകക്ക് അവരുടെ തൊഴിലിനുവേണ്ട പ്രോത്സാഹനം ചെയ്താൽ ഗവണ്മെൻറിനു് ആഹാരസാധനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉണ്ടായികൊണ്ടിരിക്കുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും കുറയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. ഈ രാജ്യത്തുള്ള കർഷകരെ ഒരു വിധത്തിലും പുറരാജ്യത്തുള്ള കർഷകരെ മറ്റൊരു വിധത്തിലും പരിഗണിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിനിരക്കിനെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ അതു് ഒരു വിധത്തിലും തൊഴിലാളിയെ തൃപ്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കാത്ത നിലയിലാണു് കൊണ്ടുവച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിൽ കർഷകന്റേയും തൊഴിലാളികളുടേയും അവശതകൾക്കു് പരിഹാരമുണ്ടാകാതെ കിടക്കുകയാണു്. ഗവണ്മെൻറു് കർഷകരിൽനിന്നും നെല്ലെടുക്കുകയും അവയെ ജനങ്ങൾക്കു് വില്ക്കുന്നതിൽ ഒരു ലാഭംകൂടെ എടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയത്തു പുറത്തുനിന്നും നെല്ലുവരുത്തി വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഗവണ്മെൻറിനു് നഷ്ടവും സംഭവിക്കുന്നു. ഈ നഷ്ടത്തെ പരിഗണിച്ചെങ്കിലും ഇവിടത്തെ കർഷകരെ ഗവണ്മെൻറിനു് സഹായിക്കാമായിരുന്നു. അതു് ഗവണ്മെൻറു് ചെയ്യുന്നില്ല. മാത്രമല്ല അധികാരികളും നെല്ലെടുപ്പിൽ പലവിധ സംപ്രദായങ്ങളും അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുപ്രാവശ്യം ശരി ഇരുപ്രാവശ്യം ശരി നെല്ലെടുപ്പു വിഷയത്തിൽ നിശ്ചിതമായ ഒരു രീതി ഇല്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് പറയാനുള്ളതു് ഈ രണ്ടുതരം നിലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറഞ്ഞിനു് ഇത്ര നെല്ലെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കർഷകൻ അവന്റെ കൃഷിയിൽനിന്നും ഇത്ര പറ നെല്ലു് കൊടുക്കണമെന്നോ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കണം.

ശ്രീ. കെ. കെ. ചെല്ലപ്പൻപിള്ള: ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ലവി സിസ്റ്റത്തെപ്പറ്റിയാണോ സംസാരിക്കുന്നതു ?

സാഹിബു് ബഹദൂർ റ്റി. എ. മൈതീൻകുഞ്ഞു്: കർഷകനു് ആശ്വാസം കിട്ടുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു സിസ്റ്റത്തെപ്പറ്റിയാണു് ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നതു്. കർഷകരിൽനിന്നും എടുക്കുന്ന നെല്ലിനു അവക്കു നഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു തുക കൊടുക്കുന്നപക്ഷം കരിഞ്ചന്ത വ്യാപാരം കുറയും, കൂടുതൽ ഉല്പാദനം ഉണ്ടാകും, കൃഷിയിൽ പ്രോത്സാഹനം വർദ്ധിക്കും, ഭക്ഷണക്ഷാമത്തിനു തടസ്സമായി ഏതാണ്ടൊരു പരിഹാരവും ഉണ്ടാകും.

മറ്റൊരു സംഗതി പറയാനുള്ളതു് റേഷനെ സംബന്ധിച്ചാണു്. കച്ചവടക്കാർ മാരോഗത്തും തങ്ങളുടെ കടയിൽ ആ സ്ഥലവാസികളുടെ കാർഡുകളും എല്ലാം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കയാണു്. ചിലപ്പോൾ ചില കാർഡു ഉടമസ്ഥന്മാർ കുറേ ദിവസം സ്ഥലത്തില്ലെന്നുവരും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ ചിലർ പണം ഇല്ലാത്തതു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കൊണ്ട് റേഷൻ വാങ്ങിച്ചില്ലെന്നുംവരാം. ഇതിനുംപുറമെ സാധുക്കൾക്ക് പണം ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ റേഷൻ കൊണ്ടുവന്നില്ലെന്ന് കള്ളം പറഞ്ഞു കൊടുത്തില്ലെന്നും വരാം. ഈ കാരണങ്ങളാൽ റേഷൻകടക്കാരൻ ധാന്യങ്ങൾ കരിഞ്ചന്തയിൽ വിറ്റ് ലാഭം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിനുള്ള സാഹചര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത് കഷ്ടമാണ്. ഒരു വ്യക്തിക്കോ ഒരു കുടുംബത്തിനോ എതാനും ദിവസത്തേയ്ക്കു റേഷൻ വാങ്ങിക്കാനുള്ള സ്വകയും ഇല്ലാതെവന്നാൽ ഇത്രയും ധാന്യം ആ കടയിൽ മിച്ചംവയ്ക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളകാര്യം അധികാരികൾ നോക്കുന്നില്ല. ഗവൺമെൻറ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന റേഷൻധാന്യങ്ങളെല്ലാം ശരിയായ രീതിയിൽതന്നെ കടക്കാരൻ വിതരണം ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്. അതിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി അറിയാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇതു പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയുന്നതു് ഗവൺമെൻറ് ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പെട്രോളിനും മറ്റും ക്ലിപ്പൺ സിസ്റ്റം വച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ റേഷൻ വിതരണത്തിനും ക്ലിപ്പൺ സിസ്റ്റം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു് നന്നായിരിക്കും; കാരണം ആർക്കെങ്കിലും റേഷൻ ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ ആ ധാന്യം കടക്കാരനു് മിച്ചം കാണിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടും. ചിലപ്പോൾ ചില കാർഡു് ഉടമസ്ഥന്മാർ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന പക്ഷം ക്ലിപ്പൺ ആയിരുന്നാൽ തനിക്കാവശ്യമുള്ള അരി ഒരു ക്ലിപ്പൺകീറിക്കൊടുത്തു ആ സ്ഥലത്തുനിന്നും വാങ്ങിക്കാൻ കഴിയും. മിക്ക ഗവൺമെൻറ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സ്ഥലംമാറ്റം മുഖാന്തിരം അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു് റേഷൻ കാർഡു് കിട്ടുന്നതുവരെ ആഹാരകാര്യങ്ങൾക്കു് വിഷമിക്കുന്നതായി എനിക്കറിയാം. ഈ സിസ്റ്റം അവക്കും പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഗവൺമെൻറിൽ നിന്നും ഉള്ള ധാന്യത്തെ ശരിയായ വിധത്തിൽ ഉപഭോക്താക്കൾക്കു് വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞ ക്ലിപ്പൺ സിസ്റ്റം അംഗീകരിക്കുന്നതു് ഉത്തമമായിരിക്കും. മാത്രമല്ല റേഷൻ കടക്കാരൻെറ കരിഞ്ചന്ത വ്യാപാരത്തെ തടയുന്നതിനും സാധിക്കും. ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു.

ശ്രീ. പൗലോസ് പൈലി: ബഹു. മെമ്പർ ശ്രീ. ജോസു് അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തെ ഞാൻ പിൻതാങ്ങുന്നു. അദ്ദേഹം നാലു വിഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് ഈ പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദ്യമായി കൃഷിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയാണ്. അതേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇവിടെ പലകാര്യങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഫാറസ്റ്റിൻെറ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി പറയുകയുണ്ടായി. ഫാറസ്റ്റിൻെറ കൃഷിക്കായി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് പെരിയാറ്റിൽ അഞ്ചാറടിവരെ മണ്ണു വന്നു വീണുവെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ പെരിയാറ്റിൽനിന്നും കൃഷിക്കു വെള്ളം എടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. പെരിയാറ്റിൻെറ കാര്യം എങ്ങനെ ഇരുന്നാലും ഫാറസ്റ്റിൻെറ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ സഭയ്ക്കും ഗവൺമെൻറിനും വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. [illegible] ഇവിടത്തെ ഭക്ഷ്യധാന്യക്ഷാമത്തെ പരിഹരിക്കുവാൻ ഗവൺമെൻറ് പല കാര്യങ്ങളും ആസൂത്രണംചെയ്ത കൂട്ടത്തിൽ ഫാറസ്റ്റിൽനിന്നും കൃഷിക്കു ഉപയുക്തമായ കുറെ സ്ഥലങ്ങളും പതിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചതാണ്. അന്നു പെട്ടെന്നു് വേണ്ടനിഷ്കർഷ കൂടാതെ എതാനും ഏക്കർ സ്ഥലം കൃഷിക്കായി വിട്ടുകൊടുത്തു. [illegible] എന്നാൽ അതേപ്പറ്റി ഈ സഭയിലും മറ്റും ചില ആക്ഷേപങ്ങളും ഉന്നയിക്കുകയും ഫാറസ്റ്റിൻെറ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് കുറെക്കൂടി പരിശോധിച്ചു നിഷ്കർഷാപൂർവ്വം സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് തീരുമാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. Poulose Pylee]

നിക്കുകയും ചെയ്യുതിന്റെ ഫലമായി അന്നു അനുവദിച്ചതിൽ കുറേ സ്ഥലങ്ങൾ അളന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു താമസം വരുത്തുകയും കുറെ സ്ഥലങ്ങൾ ഇന്നും അളന്നു കൊടുക്കാതിരിക്കുകയുമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. നെൽകൃഷിക്കു ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ചില മഗങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി അളന്നതിരിച്ചു് പതിച്ചുകൊടുക്കാതെ കണ്ണിൽ കണ്ടമാതിരി നല്ലതും ചീത്തയുമായ സ്ഥലം ഒരുപോലെ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു കൊണ്ടാണു് കാടിനു ദോഷം വരുന്നുവെന്നും, മണ്ണു ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്നുവെന്നും മറവും പഴിക്കുന്നതു്. പണ്ടു് മന്നാൻകണ്ടത്തിൽ കുറേസ്ഥലങ്ങൾജനങ്ങൾക്കു് പതിച്ചുകൊടുത്തു. അതേപ്പറ്റി ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ആക്ഷേപം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുപോലെ സ്ഥിരമായി പതിച്ചുകൊടുക്കത്തക്കഅനവധി സ്ഥലങ്ങൾ ഇന്നും ഫാറസ്റ്റിലുണ്ടു്. ആ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചുദീർഘകാലത്തെ കുത്തകപ്പാട്ടത്തിനായൊ, ഒരുപക്ഷെ സ്ഥിരമായി പതിച്ചൊ കൊടുക്കുന്നതിനു് ഫാറസ്റ്റിന്റെ ഡിപ്പാർട്ട്മെണ്ടുകാർ ശ്രമിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും, അല്ലാതെ കാടു നശിപ്പിച്ചു പൊതുവെ കർഷകനൊ, രാജ്യത്തിനൊ സഹായകമാകാത്ത തരത്തിൽ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നില്ല. അങ്ങനെ വല്ല സ്ഥലവും പതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു വീണ്ടും ഫാറസ്റ്റു് ആക്കേണ്ടതാണു്. ഇതിനെല്ലാം ഇപ്പോൾ വൈക്ഷമ്യമുള്ളതു് ഫാറസ്റ്റിന്റെ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ താഴ്ന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നയംകൊണ്ടാണു്. അവർക്കു താല്പര്യമുള്ളവർക്കുമാത്രം സ്ഥലം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിൽ അവർ തൽപ്പരരായിരിക്കുകയും, നിർബന്ധം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാത്തവർക്കു് പതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഫാറസ്റ്റു് മുതൽ ഇതുവരെ പതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഫാറസ്റ്റു് സ്ഥലങ്ങൾ ക്ഷ്യമന്ത്രി തന്നെ നേരിട്ടു സന്ദർശിച്ചു്, വീണ്ടും വനമാക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിപ്രായമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ തിരിച്ചെടുത്തും, എടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തസ്ഥലങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു വിട്ടുകൊടുത്തും ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്.

രണ്ടാമതു് ക്ഷ്യധാന്യ വർദ്ധനവിനെപ്പറ്റിയാണു് ശ്രീ. ജോസു് പറഞ്ഞതു്. വളം വിതരണത്തെപ്പറ്റിയും ഇൻസെന്റീവു് കമ്മിറ്റിവേഷനെപ്പറ്റിയും മറവും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിനോടു് ഞാൻ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു.

പ്രൊക്യുവർമെന്റിനെപ്പറ്റിയാണു് ഇനി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. ഇവിടെ കൺട്രോൾ എടുത്തുകളഞ്ഞ കാലം മുതൽ നെല്ലെടുപ്പിനെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ വിതരണത്തെപ്പറ്റിയും പരാതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കൺട്രോൾ നിലനിന്നിരുന്നതിനേക്കാൾ കാലം ഈ പരാതി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യും. പക്ഷെ ഗവൺമെന്റിനു് കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി ഇന്നത്തെ പരാതികൾക്കു ഒട്ടൊക്കെ ശമനം വരുത്തുവാൻ കഴിയും. അതിനുവേണ്ടി പറയത്തക്ക യത്നമൊന്നും ഗവൺമെന്റു് ചെയ്യുന്നില്ല. ഇവിടത്തെ നെല്ലെടുപ്പുതന്നെ നോക്കുക. ആദ്യം ഏക്കറൊന്നിനു ഇത്ര പറ നെല്ലു് എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുശേഷം സെറ്റിൽമെന്റു് പാട്ടനിരക്കനുസരിച്ചു് എടുത്തുതുടങ്ങി. അതും കഴിഞ്ഞു് എക്സസ് ബേസിസിൽ നെല്ലെടുത്തു. ഇപ്പോൾ ഒന്നുമൊന്നും അല്ലാത്ത ഒരു രീതിയിൽ നെല്ലെടുപ്പു തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്. ഓരോ രീതിയും തുടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു ആശ്വാസം ലഭിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷക്കു വിരുദ്ധമായി ഓരോ ഘട്ടത്തിലും കൂടുതൽ ക്ലേശങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു അനുഭവിക്കാനിടയാകുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഇപ്പോഴത്തെ സിസ്റ്റത്തിൽ എക്സസിന്റെ ദോഷം ഉണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, ലവിയുടെ പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടാകാതെയുമിരിക്കുന്നു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ലവി സിസ്റ്റമനുസരിച്ചു വിളവു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതു് ഏറ്റവും താഴ്ന്ന നിരക്കനുസരിച്ചായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ വിളവു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രവർത്തിയാരോ അല്ലെങ്കിൽ ഫീൽഡാഫീസറോ ആണു്. അവർക്കു തോന്നുന്ന കണക്കാണു അവർ കൂട്ടുന്നതു്. ഒരു താലൂക്കിലും മറ്റൊരു താലൂക്കിലും തമ്മിൽ കൃഷിനടത്തുന്ന രീതി തന്നെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. എന്റെ താലൂക്കിലാണെങ്കിൽ ഒരുപ്പുവുണ്ടു, ഒരുപ്പുമാലിയുണ്ടു്, ഇരുപ്പുകൃഷിചെയ്യുന്ന പുഞ്ചയുണ്ടു്. മുണ്ടകനുണ്ടു് ഇങ്ങനെ ഓരോന്നിനും ഓരോ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. ഓരോ കൃഷിക്കുംകിട്ടുന്ന വിളവിന്റെ രീതിയും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരേ കണക്കനുസരിച്ചാണു് ഇതിന്റെ വിളവുകളെല്ലാം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഇതിനു പരിഹാരമായി എനിക്കു നിർദ്ദേശിക്കാനുള്ളതു് ഓരോ ഇനം കൃഷിക്കുമുള്ള വിളവു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനു മുൻപായി ഓരോ താലൂക്കിലും, താലൂക്കകമ്മറ്റിയോടു് അതേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു് ചുമതലപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തീരുമാനിക്കണമെന്നാണു്. കമ്മിറ്റിയുടെ തീരുമാനം അതേപടി സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ സാമാന്യമായ അഭിലാഷവും സ്ഥിതിയും എറക്കറെ അതുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.

ശ്രീ. കെ. എം. കോര : നെല്ലെടുപ്പിൽ എന്തെങ്കിലും പരാതി ഉണ്ടെങ്കിൽ, വിളവു എസ്റ്റിമേറ്റു ചെയ്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ തീരുമാനത്തിന്മേൽ അപ്പീൽ കൊടുക്കുവാനുള്ള വ്യവസ്ഥയുണ്ടെന്നറിയാമോ?

ശ്രീ. പൗലോസു പൈലി : വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. എനിക്കു കണക്കുംപ്രകാരം അൻപതു പറ നെല്ലു കൊടുക്കാനുള്ള എന്നു വിചാരിക്കുക. എഴുപത്തഞ്ചു പറനെല്ലു എടുത്തു. അധികം എടുത്ത 25 പറ നെല്ലിനുവേണ്ടി പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിനകം ഓടി വന്നു് അപ്പീൽ കൊടുക്കണമെന്നു് ആരാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്?

ശ്രീ. കെ. എം. കോര : ഫുഡ് അഡൈവസറി കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നും ഓരോ ഡിവിഷനിലേക്കു ഓരോ കമ്മിറ്റിയെ വച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ കമ്മിറ്റിയുടെ അടുക്കൽ അപ്പീൽ കൊടുക്കാൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്.

ശ്രീ. പൗലോസ് പൈലി : പക്ഷെ ഈ ഫുഡ് അഡൈവസറി കമ്മിറ്റിയുടെ മുൻപാകെ ഏതെങ്കിലും അപ്പീൽ വരികയാകട്ടെ, ഇങ്ങനെയുള്ള ഏതെങ്കിലും തീരുമാനം ചെയ്യുകയാകട്ടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ശ്രീ. കെ. എം. കോര : അതിലേക്കു അപേക്ഷകരും ലഭിക്കാതെ കമ്മിറ്റിക്കാർക്കു പ്രവേശിക്കാൻ ഒക്കുകയില്ലല്ലോ.

ശ്രീ. പൗലോസുപൈലി : ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിലെ ഒരാളെ നിയമിക്കുന്നതിനു പകരം ഒരു താലൂക്കിലെ ഏതാനും ആളുകളെ ചേർത്തു ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചു ഈ ജോലി ആ കമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വൈഷമ്യങ്ങൾ കുറയുകയെ ഉള്ളു. പ്രായോഗികമായി നോക്കുന്നപക്ഷം ആ കൂട്ടരിൽ സൗകര്യവുമാണു്. ആകെ സെറ്റിൽമെന്റു് പാട്ടം കണക്കനുസരിച്ചു 8 ലക്ഷം പറ നെല്ലാണു ഗവർമ്മെൻറിനു കിട്ടേണ്ടതു്. ഇതു ലഭിക്കുന്നതിനു് ക്ലിപ്തമായ എന്തെങ്കിലും വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു സഹായകമായിരിക്കും. ആ തുകയിൽ പത്തുശതമാനത്തിൽ കവിയാതെയും അഞ്ചു ശതമാനത്തിൽ കുറയാതെയും വരുന്ന തുക എടുക്കത്തക്ക വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു് ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം.

മൂന്നാമതായി പറയുന്നതു റേഷനിംഗിനെപ്പറ്റിയാണു്. പല ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പറന്മാരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ഈ ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നും കൊടുത്തിട്ടുള്ള കാർഡുകൾ ആവശ്യമുള്ളതിൽ വളരെയധികമാണു്. മുൻ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri Poulose Pylee]

പ് റേഷൻകടനടത്തി ഇടക്കാലത്തു വീട്ടുകളഞ്ഞ ഒരാളിനോടു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞതു്, ഏകദേശം ൨ ൫ ശതമാനം ആളുകൾ അവരുടെ റേഷൻ കടകളിൽനിന്നും വാങ്ങി അതു മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു് സ്വന്തം കൃഷിയിൽനിന്നും വരുന്ന ധാന്യം ബ്ലാക്ക്മാർക്കറ്റിൽ വിൽക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു്. ഏകദേശം സ്വയംപര്യാപ്തതയുള്ള താലൂക്കുകളിലെ കടകളിലെ മിക്കവാറും സ്ഥിതി ഇതാണു്. കാർഡുകൊടുക്കുന്നതിനു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കടക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിനു കാർഡുകൾ കൊടുക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, റേഷൻ വാങ്ങേണ്ടവരുടെ ഉപയോഗത്തെ നോക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റു് ഇതുപോലെ നടക്കാൻ ഇടയാകുന്നതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവൺമെൻറു വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്.

നെല്ലു ട്രാൻസ്പോർട്ടു് ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റിയും എനിക്കു ഒരു വാക്കു് പറയാനുണ്ടു്. അതിനുള്ള അവകാശം സിവിൽസപ്ലൈസു് ഡയറക്ടർക്കു് കൊടുത്തിരിക്കുകയാണെന്നു് ഒരു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ഭക്ഷ്യമന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി. ഇതിനകം ഒരിക്കൽ പോലും അങ്ങനെ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നും മറ്റൊരുഭാഗത്തേക്കു നെല്ലു് കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവു കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാതിരുന്നതു് ഇപ്പോഴത്തെ സ്റ്റോക്കു പൊസിഷൻ വളരെ മോശമായിരുന്നതു കൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറയുകയുണ്ടായി. ഇവിടത്തെ സ്റ്റോക്കു പൊസിഷൻ നന്നാക്കാൻ വേണ്ടിത്തന്നെ നെല്ലു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനെ അനുവദിക്കേണ്ടതാണു്. കുറവുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ പോരാതെ വരുന്നതു അധികമുണ്ടെങ്കിൽ അതുത്തോളം ഇട്ട നികുതുവാനുള്ള സൌകര്യവും അതുകൊണ്ടു ലഭിക്കും. അതിനാൽ പ്രൊക്യൂവർമെൻറു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒന്നോ രണ്ടോ മാസത്തേക്കു് വേണമെങ്കിൽ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനെ തടയുകയും ബാക്കിയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രമായി സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് പരിപൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യം കർഷകർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം.

ശ്രീ. കെ. എം. കോര : ഒരു താലൂക്കിലെ സീസൺ കാലം മറ്റൊരു താലൂക്കിലെ സീസൺ കാലമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ സീസൺകാലം കഴിഞ്ഞു രണ്ടോ മൂന്നോ മാസമെന്നു് നിർണ്ണയിച്ചാൽ വൈഷമ്യമുണ്ടാകുകയില്ലേ?

ശ്രീ പൗലോസു പൈലി: എങ്കിലും ഈ കാലങ്ങൾക്കു് തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുകയില്ല. അഥവാ ഏതാനും മാസം പൊതുവെ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിലും വിരോധമില്ല. എന്തായാലും ഇക്കാര്യം സിവിൽസപ്ലൈസു് കമ്മീഷണരുടെ ഡിസ്ക്രീഷനു് വിട്ടു കൊടുക്കാതെ തീരുമാനിക്കേണ്ടതാണു്.

ശ്രീ. കെ. എം. ചാണ്ടി : സർ, ഈ സഭയുടെ മിക്കവാറും അവസാന ദിവസത്തെ സമ്മേളനമായ ഇന്നു ഈ രാജ്യത്തെ പൌരാവലിയുടെഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു പ്രശ്നം ചർച്ചചെയ്യുവാൻ ഈ പ്രമേയം കൊണ്ടുവന്നു സന്ദർഭം നൽകിയതിൽ എൻെറ മാന്യസ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ ജോസു് തികച്ചും അഭിനന്ദനാർഹനാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രമേയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ സംഗതികളോടും ഞാൻ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ പ്രമേയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ പിൻവലിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന നിലയിൽ സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. സഭയുടെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ പ്രമേയത്തിൻെറ മിക്കവാറും എല്ലാ ഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചർച്ച ചെയ്യുകയാണു്

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

എന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യധാന്യ സംഭരണം, വിതരണം എന്നിവയിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ക്രമക്കേടുകളെ പരിഹരിച്ച് ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് ക്ഷേമകരമായ ഒരു നില കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയമാണെന്നുള്ള നിലയിൽ ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി നാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എവിടേയോ എങ്ങിനെയൊ ചില തകരാറുകൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള നിസ്സംശയമായ ഒരു വസ്തുത സമ്മതിക്കണം. അതു ഈ കാര്യത്തിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റ് നയത്തിലുള്ള പോരായ്കയാണു്. ഗവണ്മെന്റാണോ അതിനുള്ള ഉത്തരവാദി എന്നുള്ളതിലേക്ക് നാം കടക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനു വിപുലമായ ഒരു ചർച്ച തന്നെ ആവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നു ഈ രാജ്യത്തു നിലവിലിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഭക്ഷ്യനയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈരാജ്യത്തെ ഉൽപ്പാദകരും ഉപഭോക്താക്കളും ഒരുപോലെ അസംതൃപ്തരാണു്. ഉല്പാദകരുടെ വ്യയം ചെയ്യണ്ടാക്കിയ നെല്ലിനു് നല്ല വില കിട്ടുന്നില്ലെന്നു ഉൽപാദകരും അതുപോലെ കുറഞ്ഞ വിലക്കു നെല്ലു വാങ്ങുവാൻ ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു ഉപഭോക്താക്കളും ഒരുപോലെ പരാതിപ്പെടുന്നു. അതു ഒരു വസ്തുതയായി ഇവിടെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഫക. ഫമ്പണ. ന്യ പൈക്കു് ശ്രീമാൻ കോരയുടെനാട്ടിൽ നെല്ലു വാങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ നാട്ടിൽ അതു് ന്യ—ം, ഉ—ം, ഉറപ്പിക്കാണു് കിട്ടുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ ഉൽപ്പാദകനു നീതിയായ തരത്തിൽ പ്രോത്സാഹനം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു കൃഷക്കാരുടെ പ്രതിനിധികൾ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതത്തിനു അവകാശമില്ല. ഒരു പറ നെല്ലിനു ഫക. ഫമ്പണ. ന്യ പൈ ആണു് ഇന്നു കൃഷിക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്നതെന്നു മിസ്റ്റർ ജോസു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ നെടുംകൃഷിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതിലേക്കു നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഗവണ്മെന്റ പത്തുമുപ്പതിനായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം നൽകി. നെടുംകൃഷിക്കായി മലകളിലേക്കു പ്രവേശിച്ച നമ്മുടെ കർഷകർ അവിടെ വളരെ അധികം പണം വ്യയംചെയ്തു. എന്നാൽ അതിനു അവക്കു ശരിയായ പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകേട്ടില്ല. കുട്ടനാടൻ പ്രദേശത്തിൽനിന്നും മറ്റും കർഷകരുടെ പ്രതിനിധികൾ ഇവിടെയുള്ളതുകൊണ്ടു അവരുടെ കാര്യം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അവരേക്കാൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആനയോടും മറ്റു കാട്ടുമൃഗങ്ങളോടും മറ്റും മത്സരിച്ചും വളരെ പണം വ്യയംചെയ്തും ഉണ്ടാക്കുന്ന നെല്ലു്, ആദ്യത്തെ ഒന്നും രണ്ടും കൊല്ലങ്ങളിൽ പറയ്ക്കു മിക്കവാറും ൧൦ വ്വം രൂപാ ചിലവാക്കി ഉണ്ടാക്കുന്ന നെല്ലു്, ഫക. ഫമ്പണ. ന്യ പൈ വിലയ്ക്കു സക്കാർ ഡിപ്പോവുകളിൽ എല്പിക്കുന്ന ദയനീയമായ രംഗങ്ങളും നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടു്. ഈ കർഷകൻ എട്ടും പത്തും രൂപാ ചിലവുചെയ്തു ഒരു പറ നെല്ലു് ഉണ്ടാക്കിയാലും പോര അവൻ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും കിട്ടുന്നതിലും കൂടുതൽ സംഖ്യ വ്യയംചെയ്തു് സക്കാർ ഡിപ്പോകളിൽ ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എല്പിക്കുകയുംവേണം. അങ്ങിനെ ഒരു നിർഭാഗ്യവും കൂടി അവനുണ്ടു്. ഈ നിലവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കർഷകവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവക്കു തികച്ചും നിരാശാവഹമായ പ്രോത്സാഹനമാണു് ഗവണ്മെന്റ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണു് സ്പഷ്ടമാകുന്നതു്. അതേ സമയം അതിന്റെ മറുവശം ഒന്നു എടുത്തുനോക്കാം. ന്യ രൂപായ്ക്കും ൧ രൂപാ ഇടയ്ക്കു എവിടെയോ എങ്ങോ എന്തോ തകരാറുകൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു. ഒരു പറ നെല്ലു് വാങ്ങുക, ഇടങ്ങഴി അരിക്കു ഒന്നും രണ്ടും രൂപാ കൊടുത്തു വാങ്ങുക എന്ന നിലയാണു് മറുവശത്തു നിൽക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ ഇതിന്റെ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. K. M. Chandy]

വേണം വിചാരിക്കുവാൻ. ഈ തകരാറുകൾ പരിഹരിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഇന്നത്തെ ഭക്ഷ്യനയത്തിൽ ഒരു വ്യതിയാനം വരുത്തുവാൻ ഇന്നത്തെ ഭക്ഷ്യമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നമ്മുടെ ഗവൺമെൻറ് തയാറാകുമോ എന്ന ചോദ്യമാണ് നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്നത്. ഉല്പാദകന്റെ നിലയിൽ ഉല്പാദകന്റെ വൈഷമ്യങ്ങളും ഉപഭോക്താവിന്റെ നിലയിൽ ഉപഭോക്താവിന്റെ വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം ഇതിനു ഒരു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നത്. നമുക്കു പ്രധാനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അബദ്ധം നാട്ടിലെ പരിതസ്ഥിതികൾക്കു ചേരാത്ത വിധത്തിൽ, നാട്ടിലെ പരിതസ്ഥിതികൾ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്ഷ്യനിയന്ത്രണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമം ഉണ്ടാക്കി എന്നുള്ളതാണ്. ഒരുവശത്തു് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയുകയാണെങ്കിൽ അവർ ഇവിടത്തെ നിയമങ്ങളിൽനിന്നു എങ്ങിനെയെല്ലാം വഴുതി എങ്ങിനെയെല്ലാം അതു ലംഘിക്കാം എന്നു നോക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഏതു നിയമത്തിൽനിന്നും വഴുതി അതു ലംഘിച്ചു് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ആദായമുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് മറുവശത്തു്. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരും ഏതു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയാലും, വിതരണത്തെ സംബന്ധിച്ചും പ്രൊക്യൂർമെൻറിനെ സംബന്ധിച്ചും ഏതു നിയമമുണ്ടാക്കിയാലും നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സഹകരിച്ചു് അതിൽനിന്നെല്ലാം വഴുതുവാനും കുഴപ്പത്തിന്റെ മേൽ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുവാനും ഒരുങ്ങുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകനു ശരിയായ വില കിട്ടത്തക്കവണ്ണം, ഈ രാജ്യത്തെ ഉപഭോക്താവിനു് എതുയും വില കുറഞ്ഞ രൂപത്തിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം, അതിന്റെ വില നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഏർപ്പാടു് ഗവൺമെൻറ് ചെയ്യണം എന്നാണ് എനിക്കു് ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനുള്ളതു്.

ശ്രീ. എൻ. വി. ചാക്കൊ പറഞ്ഞതു് ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റ് ഉച്ചാടനംചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല എന്നാണ്. ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകനു് ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റിൽ കുറച്ചു നെല്ലെങ്കിലും വിറ്റു വിലയെടുക്കാൻ സാധിക്കും. എത്ര നിഷ്കർഷയോടുകൂടി ഗവൺമെൻറ് നെല്ലു എടുത്താലും ശരി കർഷകൻ കുറെ നെല്ലെങ്കിലും അവന്റെ നോട്ടത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ നെല്ലു് വൊറ്റമാർക്കറ്റിൽ വിൽക്കുവാൻ അവനു സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ബ്ലാക്കുമാർക്കറ്റിൽ അവൻ അതു് വില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഗവൺമെൻറിനു് ഒന്നുചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. അതായതു് ഈവിധത്തിലുള്ള നെല്ലു് കൈക്കൂലി മുതലായ അനാവശ്യവ്യയങ്ങൾ കൂടാതെ ശ്രീമാൻ കോരയുടെ നാട്ടിൽനിന്നു് എന്റെ നാട്ടിൽ വരുവാൻ അനുവദിച്ചാൽ, അതു് എന്റെ നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ഇന്നു് ഒരുപറ നെല്ലിനു് എഴു രൂപാ വിലയുള്ളതു് ഒന്നോ രണ്ടോ രൂപ ആകുവാൻ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ടു് കാൺഗ്രസ്സു് പാർട്ടി ഇന്നു അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ലെവി സിസ്റ്റം അനുസരിച്ചുള്ള നെല്ലു് ഗവൺമെൻറ് എടുത്തുകൊണ്ടു് ബാക്കിയുള്ള നെല്ലു് ശ്രീ. ജോസിന്റെ പ്രമേയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ രാജ്യത്തിന്റെ ഏതുഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കുന്നതിനുള്ള അനുവാദം കർഷകനു കൊടുക്കണം. ശ്രീമാൻ കോര ശ്രീമാൻ പൌലോസിനോടു ചോദിച്ചു, ഓരോ താലൂക്കിലും കുക്കിയ്ക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സീസൺ ഇല്ലേ എന്നു്. പ്രൊക്യൂർമെൻറിനു് ഗവൺമെൻറ് സീസൺ ഒന്നും നോക്കേണ്ട. ഗവൺമെൻറ് സംഭരണം നടത്തിയിട്ടു് ബാക്കി കർഷകന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കൊള്ളയ്ക്കു ഇടമില്ലാതാക്കി രാജ്യ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കുവാനും വാങ്ങുവാനും ഉള്ള സൗകര്യം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കറുതിലെ വില കിഴ്പോട്ട വരുവാൻകഴിയും. അല്ലെങ്കിൽ നിയമം ലംഘിക്കുവാൻ കർഷകനും ഉപഭോക്താവിനും പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതും അതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ ഭാരം വർദ്ധിക്കുന്നതുമാണ്. അതിനു ഇടയാക്കരുതെന്നു ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ മന്ത്രി കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാന്തിയോടുകൂടി ഈ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പരിജ്ഞാനവും പ്രവർത്തനപരിചയവും വിനിയോഗിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹത്തോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. Speaker: I do not wish to shut out opinions of hon. Members of the House. But I would like to know from the Minister whether he would speak on this resolution at this stage.

Sri. K. M. Koreh: I would like to hear the observations of some more hon. Members on this question.

Mr. P. S. Nataraja Pillai: Sir, I would like to invite the attention of the House to another aspect of the matter. This country has been under-nourished for the last 8 years and more. This is the only State in India where complete rationing is in force. There is no other part in India which stands in the category of complete statutory rationing for its whole population. These facts have not been sufficiently well understood not only by our Government but also by the Union Government. For the last 8 years and more we are living under a ration ranging from 8 to 4½ ounces per adult. Sir, according to population basis if Government are to ration at the rate of 8 ounces per adult, if I am not mistaken, Government will require somewhere like 5·83 lakhs tons of food grains. Actually the food grains now given by the Union Government to meet rationing liability of this Government comes to somewhere near 3·26 lakhs tons of which rice forms 2·75 lakhs tons. So the Travancore Government was forced by these inadequate supplies to continue rations even at reduced rates from 6 to 4½ ounces of rice in the ration content. On the other side of the Ghats, the Union Government has found it possible to supply that quantity of rice which will enable that Government to have 6 ounce ration in rice content. That is a deficit State to the tune of 10 per cent of its requirements, whereas our State with a higher density of population and no spare land for cultivation has a deficit to the tune of 40 per cent of our requirements. Along with that, in Madras State there is no State-wide rationing. It is only regional rationing that is in force. In spite of that, the Union Government is prepared to rush rice to that State for maintaining a ration of 6 ounces per adult in rice content. On the other hand, here the population is on starvation allowance for the last 8 years and more and were getting ration of 8 ounces to 6 ounces and now 4½ ounces of rice. This

4 p.m. is the pathetic condition in which we are placed. I ask, has our Government realised what the effect would be on the public health of this country? Has the Government of India realised the genuine feeling which the people of this country has on that matter? How long can we get on like this? When the State undertakes the responsibility of rationing, it means that they have to get hold of enough stocks to honour the ration cards they issue. That means that they have to procure whatever quantity available within the country and to import the necessary quantity from outside. In the matter of trade, especially overseas trade, this country is helpless. On the other hand, in other parts of India where there is enough surplus over and above a ration of 16 ozs. they do not permit the surplus to be exported freely. Recently, day before yesterday, if my memory serves me aright, there was a debate in the Indian Parliament, on the question of rice supply from Punjab to Madras. The Punjab Government had not

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. P. S. Nataraja Pillai.]

supplied the excess rice in time. Sir, when we are under one Union Government and we all owe allegiance to that Government, it is the duty of that Government to maintain equal ration in all parts of the country. If that responsibility is not squarely shouldered by the Central Government, then perforce this Government will have to think of devising methods of action for themselves. How to tackle the problem is a question on which the representatives of the people must concentrate their attention and the Government also must seriously think of it. Can they undertake a state-wide rationing, I ask, with the scanty supply they get at present? Or will they devise other means by which the people will be able to meet their requirements by other resources? Should regional rationing be adopted? These are matters which shoud seriously engage the attention of the Government and the representatives of the people of the country.

Then there is the other very important problem of the price level. We hear nowadays so much about price levels. The price level must have a certain relation with the cost of production. At the present time on account of the economic position in India, there is a feeling that the cost of living should not increase. It is right from the point of view of the inflationary tendencies in the country. But cost of living will have to be correlated to the cost of production and therefore to the selling price of commodities. You cannot ask a producer to produce a thing for Rs. 2 and sell it for Re. 1. That is not economics. That is not feasible, and as long that system is tried to be enforced, that is bound to fail. That was what the Father of the Nation had in mind, when he said controls must go. Controls at any stage will have a demoralising effect. Control without any relation to the cost of production is bound to be violated as long as human instincts are what they are. Then blackmarketing sets in and the Government and the people are caught in the meshes of its undesirable consequences. So, Sir, there must be a relation between cost of production and the price level of the commodity. Has the Government understood the reality of this situation? Has the Central Government realised this? Has the Central Government taken the trouble of preparing statistics of the co ts of production on a regional basis? Time and again we are faced with the orders of the Central Government fixing the rates of prices of commodities. At the same time they thrust on us food materials bought at exorbitant prices. I think that the food transactions of this year have resulted in a loss of Rs. 5½ crores to this Government. The Food Minister was saying that the subsidy would come to Rs. 2·28 crores. This State will have to face a loss of Rs. 2·25 crores this year. How is this loss to be met? We buy rice at a high price and sell at a low price. And at the same time, the Central Government stands in the way of our paying a higher rate to our domestic producers.

The procurement in the State has never exceeded 80,000 tons of rice. Now we are sustaining a loss of Rs. 182 per ton in selling imported rice at the present rate. Suppose we fix the procurement price of local rice at the rate at which we import rice, we will sustain a loss of Rs. 182 per ton on the 80,000 we procure here. In other words, the producers here are sustaining a loss of 1·45 crores by selling their produce at the present rate to Government. That is what it amounts to. Has the Government considered what it means to the people? (*Speaker's Bell*) Then I want only to refer the inefficient rationing methods and the harassment caused by procurement. Inefficient rationing is one of the calamities that has fallen on us. A ration card is issued to each family and it is proclaimed that statewide rationing is statutorily enforced. But what is the real position? The ration cards have become mere token cards. The quantity noted in them are seldom given in

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

full. There has not been sufficient checking. I would seriously advise the Ministers to check the ration cards.

My friends on the Treasury Benches are in the habit of roaming over the whole country. So they have ample opportunities of coming into contact with the people. I would earnestly and humbly plead to them that if they meet any person they should ask him to bring his ration card and examine whether he has been getting his ration regularly and in full. Why I say this is, the people in the country-parts do not get the full allotment that is allowed each week by the Government. When 10 units are issued, the ration merchant gives out just 8, 6 or even 4 units and says he has received only a percentage of the allotment. Therefore, the real difficulty is that even this inadequate ration is not given to the people in full. Therefore, checking is necessary. Otherwise, it would be very hard for the people. (*Speaker's Bell*) I stop, Sir.

Sri. K. Sivarama Pillai: I wish to say a few words on the distribution and procurement of rice. How do the people take to it? That is the real test. For the last so many years we have had procurement and distribution. Our State can be broadly divided into agriculturists owning lands and non-agriculturists who depend entirely on ration. So far as the agriculturists are concerned, they always seem to think, and to a certain extent they are correct, that procurement is only a legalised, organised form of plunder by the Government. They are not paid the cost of their labour. Virtually they are fleeced by the Government. That is the attitude of the agriculturists.

So far as the non-agriculturists are concerned, wherever we go, whenever we ask a man about the ration, he would speak only of the blackmarket price and not the price at which Government sells. Ask a labourer and he says, one para of paddy is being sold at Rs. 4, so I must have a higher wage. So the blackmarket price has become the standard rate on which the price of other commodities and services are measured. Therefore, why should this Government expend so much money on food when the agriculturists and the non-agriculturists are both unsatisfied. I would, therefore, advocate complete derationing and making no procurement from excess taluks. At once my friends would turn round and say that the agriculturists would then simply hoard all the rice that they have in order to profiteer out of it. To such a notion, I have only to say that it arises out of ignorance. One example I will give. So far as my taluk is concerned, for the last crop at the procurement season, the manure subsidy of 4 annas was delayed. When the complaint came to me, I persuaded the people not to measure out paddy to the Government as a means of making the Government realise the position. But in spite of that more than 70 per cent of the villages measured out their quotas, because they are poor people and if they want to carry on agricultural operations in the next season they have to sell their stock now. And so far as the big jenmies are concerned, take it from me, that if paddy is stored for more than six months, it will be spoiled and the jenmies will not also keep their paddy with them, but will sell to Government if not today, tomorrow certainly.

Sir, we talk of party ideals and principles and we are afraid of facing realities. My friend Mr. Jose though he moved originally that free sale ought to be prohibited, at the time the resolution was moved he was rather hesitant to tell that. I would just ask him to come to the Karamana Bridge side and see what is going on there. He can see there women workers selling paddy in the city of Trivandrum. Had it not been so, Trivandrum would have been starved to death. It is known to the Government and the public. It is known to the Socialist Party who advocates the cause of the workers. It is done by the working class women. They get the paddy from the suburbs, husk them and bring them from some 10-15 miles outside the City and sell them to the public and they get money back. And they take out

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. P. S. Nataraja Pillai]

livelihood from that. It is the working class people that are benefited by this and not the agriculturist. They get at the most 8 annas per para from this. But if the Government think that they cannot stop procurement at once I would give a suggestion that so far as the agriculturist is concerned a portion, say 50 per cent of the produce, may be procured at a reasonable price. The remaining 50 per cent, *i.e.*, the balance left, may be left to the agriculturist and treated as a luxury article. Those rubber kings, pepper kings and other people who could afford to pay a luxury price—let them purchase their requirements from the poor agriculturists. The quantity procured as above and the quantity that this Government is able to get from outside may be reserved for rationing and let the working class people, the poor people, be rationed out of this stock. Let them be given a reasonably fair ration, a complete ration and of course those Government servants who have no other means of income—let them also be given full ration out of this. Let the people who are richer and who are more fortunate get their requirements as articles of luxury. Why should this Government purchase at the rate of Re. 1·13 from the poor agriculturist and why the poor pay at the rate of Rs. 2 to 4? Let them get their requirements at any reasonable price which the agriculturist is willing to give.

Sir, it has been said that throughout India there is rationing. In the Food Minister's Conference the Prime Minister of the Central Provinces was saying that there is no blackmarketing so far as his Province was concerned because 25 per cent of the produce can be sold and there is no strict procurement. As you say, in U. P. we have to pay Rs. 5/8/- per para, so much so that there is no point in putting our poor agriculturists alone to the difficulty of getting very low price for their produce. Mr. Nataraja Pillai was saying that we have procured only 80 lakhs of paras from our State this year. Divide it equally between all the lands. There are some 8—10 lakhs of acres of paddy lands so far as our State is concerned. Divide these among all the landholders at the rate of 10 paras per acre. Let us make it absolutely compulsory to give 10 paras per acre at any reasonable price. If anybody gives more, give it a price equivalent to the price which the Government are paying for the stock obtained from the Government of India. Why should you grudge doing this? If anybody is able to procure more, give him a price which is at least lesser than the price that you give to the Government of India.

Sri. K. M. Korah: It is 80,000 tons of rice; not 80 lakhs of paras of paddy.

Sri. K. Sivarama Pillai: Whatever be the figure, divide it equally between all and make it compulsory that each man must give his quota. If anybody gives any quota over and above what he is bound to give, give him double the price. Even then it will be lesser than the cost we are paying now to the Government of India.

Then as regards procurement also I have to make one suggestion. The department offers temptation to the officers that are engaged in the actual procurement, the G. P. Tahsildars downwards. At least so far as this department is concerned I would say that it is always better that we appoint youngsters in the department—not people who are just on the verge of retirement so that they could amass something by the time they get out of the department. On the other hand, if fresh people who have got a bright future and who aspire for some future prospects are appointed they will at least fear that their career will be put an end to if they do not properly behave or if they are corrupt. We should not allow anybody over 50 to be engaged in the department. If such a person is appointed for the procurement duty, wherever he goes, he will be interested only in enriching his pocket rather than proper procurement.

Regarding food production also, one minor thing that I want to bring to the notice of the Government is, we have elaborate schemes and I think from the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

discussion in this House, session after session, the Government would even be sick of our schemes and other things. But certain primary things which the Government could do easily are overlooked or forgotten. Take for example the question of the Kanni crop in South Travancore last time. The Kodayar Project irrigates 6 lakhs of acres and sufficient water for this area is given by this project. In the tail end, we get long term paddy cultivated whereas in other areas short term crop is cultivated. Recently there arose so far as one half of the year is concerned especially in the Tovala area, the harvesting was over 2 months back. But so far as Agastiswaram is concerned the harvesting was still to take place. Difficulty for the P.W.D. arose, when there was no rain, that there was not sufficient water—whether to save the crop of Agastiswaram or to give water for Tovala became the problem. If only the Agricultural Department were vigilant, they could have insisted that only short-term crops were cultivated at the tail end of the project. Instead, the agriculturists raised long-term crops there and the department was not aware of it or did not take notice of it and of its consequences. Fortunately for us rains came and intervened and the position was thus saved. Otherwise a large volume of crop would have been somehow lost. The position was either Agastiswaram is lost if water is not given to it or Kumbham crop will be lost otherwise.

I, therefore, submit that Government should have control over these and necessary steps for rectification should be taken in time.

ശ്രീ. ചെറിയാൻ ജെ. കാപ്പൻ: സർ, ശ്രീമാൻ എൻ. ഡി. ജോസിന്റെ ഈ പ്രമേയത്തോട് യോജിക്കുവാൻ എനിക്ക വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. ഈ പ്രമേയത്തിൽ നാലു കാര്യങ്ങളാണ് പ്രധാനമായി അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്, കർഷക്ക് കൂടുതൽ പ്രോൽസാഹനം നൽകുക; രണ്ട്, ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ സംഭരിക്കുന്നതിലുള്ള ന്യൂനതകളും അനീതികളും കുറയ്ക്കുക; മൂന്ന്, ഗവണ്മെന്റിലേക്ക കൊടുത്ത നെല്ല കഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ള നെല്ല് സ്വതന്ത്രമായി രാജ്യത്തെവിടെയും വിൽക്കാനും കൊണ്ടുനടക്കാനും അനുവദിക്കുക; നാല്, റേഷനിംഗിലുള്ള ക്രമക്കേടുകളും അനീതികളും അവസാനിപ്പിക്കുക. ഇതിൽ മൂന്നാമത്തെ കാര്യം അദ്ദേഹംതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കയാണുണ്ടായത്. ഇതിൽ കർഷകക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകുക എന്നു പറയുമ്പോൾ പല സംഗതികളെപ്പറ്റിയും പറയേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ പഴലോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച രണ്ടുമൂന്നു സംഗതികളെപ്പറ്റി മാത്രം രണ്ടു വാക്കു പറയുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നെടുംകൃഷിയുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും വളരെ വനഭൂമികളും വിട്ടുകൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത് കുത്തകപ്പാട്ടവ്യവസ്ഥയിലാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ വനഭൂമികളും കൃഷിക്ക വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാർക്ക ആ ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഭൂമി നന്നാക്കണമെന്നും അവർക്ക താല്പര്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി വലുതായ ദോഷങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനുപകാരമായി, നെൽകൃഷിക്കുപയോഗിക്കാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളും സ്ഥിരാവകാശമായി ലേലംചെയ്തു കൊടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റിലേക്ക വലുതായ ഒരു സംഖ്യ മൂലധനമായി കിട്ടുകയും അതേസമയംതന്നെ ആ വനഭൂമികളും മണ്ണൊലിച്ചുംമറ്റും നശിച്ചുപോകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കൃഷിക്ക സൗകര്യപ്പെടുത്തി കർഷകർ കൃഷി നടത്തുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ അല്ലാതെ, അതായത് അവക്ക ആ ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശം ഇല്ലാതെ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക ആ ഭൂമി നന്നാക്കണമെന്ന താല്പര്യമുണ്ടാകുന്നില്ല. അതുതന്നെയുമല്ലാ, ഇങ്ങനെ ഭൂമി ലേലംചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റിനു സിദ്ധിക്കാവുന്ന തുക നഷ്ടപ്പെടുകയുംചെയ്യും. ഇങ്ങനെ സ്ഥിരാവകാശമായി ഭൂമി ലേലംചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Sri. Cherian J. Kappan]

വമ്പിച്ച തുകകൊണ്ട് കൂടുതൽ ആശുപത്രികളും ഉണ്ടാക്കുകയും രാജ്യത്തു ധാരാളം റോഡുകളും കല്വുകളും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും ഗവർമ്മെൻറ് ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലായി ആലോചിക്കണമെന്നു് എനിക്കു അപേക്ഷയുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ ശ്രീമാൻ നടരാജപിള്ള ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച സംഗതികളും വളരെ ഗൗരവമേറിയവയാണു്, ഭക്ഷ്യസംഭരണത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഇതു് പ്രധാനമായി കണക്കാക്കേണ്ട ഒന്നാണു്. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ സംഭരിക്കുന്നതു് എൺപത്തിമൂവായിരം ടൺ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളാണു്. എന്നാൽ നമുക്കു ആവശ്യമുള്ളതു് അഞ്ചരലക്ഷം ടൺ ആണു്. അങ്ങനെ നമുക്കാവശ്യമുള്ളതിന്റെ എത്രയോ ഒരു ചെറിയ അംശമാണു് നാം സംഭരിക്കുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും കാരണവശാൽ പുറത്തുനിന്നും നമുക്കു അരി ലഭിക്കാതെ വന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്നു് ഗവർമ്മെൻറ് ഗാഢമായി ചിന്തിക്കണം. അങ്ങനെ ഒരു പരിതസ്ഥിതി സംജാതമായാൽ ഗവർമ്മെൻറ് അതിനെ എങ്ങിനെ നേരിടുമെന്നു് ഒന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്രകാരം ആലോചിച്ചു് അതിനുള്ള പ്രതിവിധികളും കണ്ടുപിടിക്കുകയുംവേണം. അല്ലാത്തപക്ഷം തീർച്ചയായും ഒരു ലോകമഹായുദ്ധമോ മറ്റു പരിതസ്ഥിതികളോ ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം ഈ രാജ്യം ഒരു വലുതായ വിപൽസന്ധിയിൽ എത്തിച്ചേരും. ഇതിന്റെ സാമ്പത്തികവശത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതിനാൽ ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു് കൂടുതലായി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഈ ഗവർമ്മെൻറ് ഇപ്പോൾ ഭക്ഷ്യധാന്യവിതരണം സംബന്ധിച്ചു വലുതായ ഒരു നഷ്ടം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഈവക സംഗതികളെപ്പറ്റി അവഗാഢം ചിന്തിച്ചു് ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ ൯൫ ലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും റേഷൻ കൊടുക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഗവർമ്മെൻറ് ഏറെറടുത്തിരിക്കുന്ന ചുമതല ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി ഏറെറടുക്കണം. അതിനുള്ള ഒരു പദ്ധതി എന്റെ എളിയ അഭിപ്രായത്തിൽ തോന്നുന്നതു് ഞാൻ പറയാം.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: ഈ സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്മേളനം ഒരു അനിശ്ചിത കാലത്തേക്കു് മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

The Assembly adjourned sine die at 4-30 p.m.

V. KRISHNAMOORTHI,

Secretary to the Legislative Assembly

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly